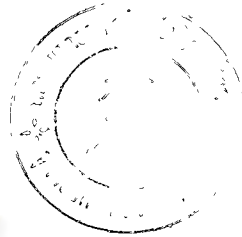

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันนี้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญมากที่สุดต่อวิถีชีวิตของคนไทย ทั้งในด้านการศึกษา สังคม การค้า เศรษฐกิจ การเมือง และการท่องเที่ยว นอกจากภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาสากลที่คนเราใช้สื่อความหมายกันได้เกือบทั่วโลกแล้ว ความเจริญด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการวิจัย ก็มีส่วนทำให้ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในส่วนต่าง ๆ ของโลกไหลหลั่งเข้าสู่ประเทศไทยโดยใช้การสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ คนไทยจึงเห็นความจำเป็นในการเรียนและใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น เพื่อใช้ทำความเข้าใจและร่วมมือซึ่งกันและกันกับคนในชาติอื่น ใครก็ตามที่มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดี ก็จะช่วยให้มีโอกาสในงานอาชีพ และในการศึกษาต่อได้มากกว่าผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ภาษาอังกฤษก็ได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวัน และงานอาชีพของคนไทยในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น จะเห็นได้จาก ป้ายโฆษณา ป้ายประกาศ คำอธิบายการใช้เครื่องมือ ฉลากยา หนังสือเพลง ฯลฯ ตลอดจนสรรพคำที่ใช้ในการศึกษาก็เป็นภาษาอังกฤษ ฉะนั้น ยิ่งเทคโนโลยีด้านการคมนาคมและการสื่อสารก้าวหน้าไปมากเท่าใด ภาษาอังกฤษก็จะยิ่งมีความสำคัญต่อคนไทยเกือบทุกคนในฐานะเป็นรหัสหรือข่าวสารในการติดต่อกับโลกภายนอก และยัง เป็นประโยชน์ต่อชีวิตประจำวันได้อีกด้วย

ประเทศไทยได้เห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษมานานแล้ว จึงได้บรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าไปในหลักสูตรเกือบทุกระดับในฐานะเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างนิสัยในการใช้ทักษะพื้นฐาน อันได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน เพื่อนำไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ตามสมควร แต่จากสภาพความเป็นจริง ผลการเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยก็ยังไม่ก้าวหน้าเท่าที่ควร จะเห็นได้จากนักเรียนไทย ซึ่งกว้างก็ได้เรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้คนละหลาย ๆ ปี แต่ก็นำทักษะทางภาษาอังกฤษไปใช้ให้เป็นประโยชน์ได้น้อยมาก สาเหตุนี้มีได้หลายประการ เช่น ทัศนคติ สภาพแวดล้อม และโอกาสที่จะได้ฝึกการใช้ภาษา เป็นต้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจึงนับว่าเป็นผู้รับภาระหนักในเรื่องนี้ ที่จะต้องพัฒนาตนเองตลอดจนวิธีการสอนให้เหมาะสมมากยิ่งขึ้น¹

อย่างไรก็ตาม การที่ครูผู้สอนจะเลือกวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบใดจึงจะเหมาะสมและได้ผลมากที่สุดนั้น ขณะนี้ยังไม่มีผลการวิจัยยืนยันอย่างเด่นชัดว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีใดจะได้ผลมากที่สุดสำหรับคนไทย ฉะนั้นจึงควรได้ตระหนักว่า การสอนทักษะทางภาษาโดยเฉพาะภาษาต่างประเทศนั้น มีความแตกต่างจากการสอนวิชาอื่นอย่างไร

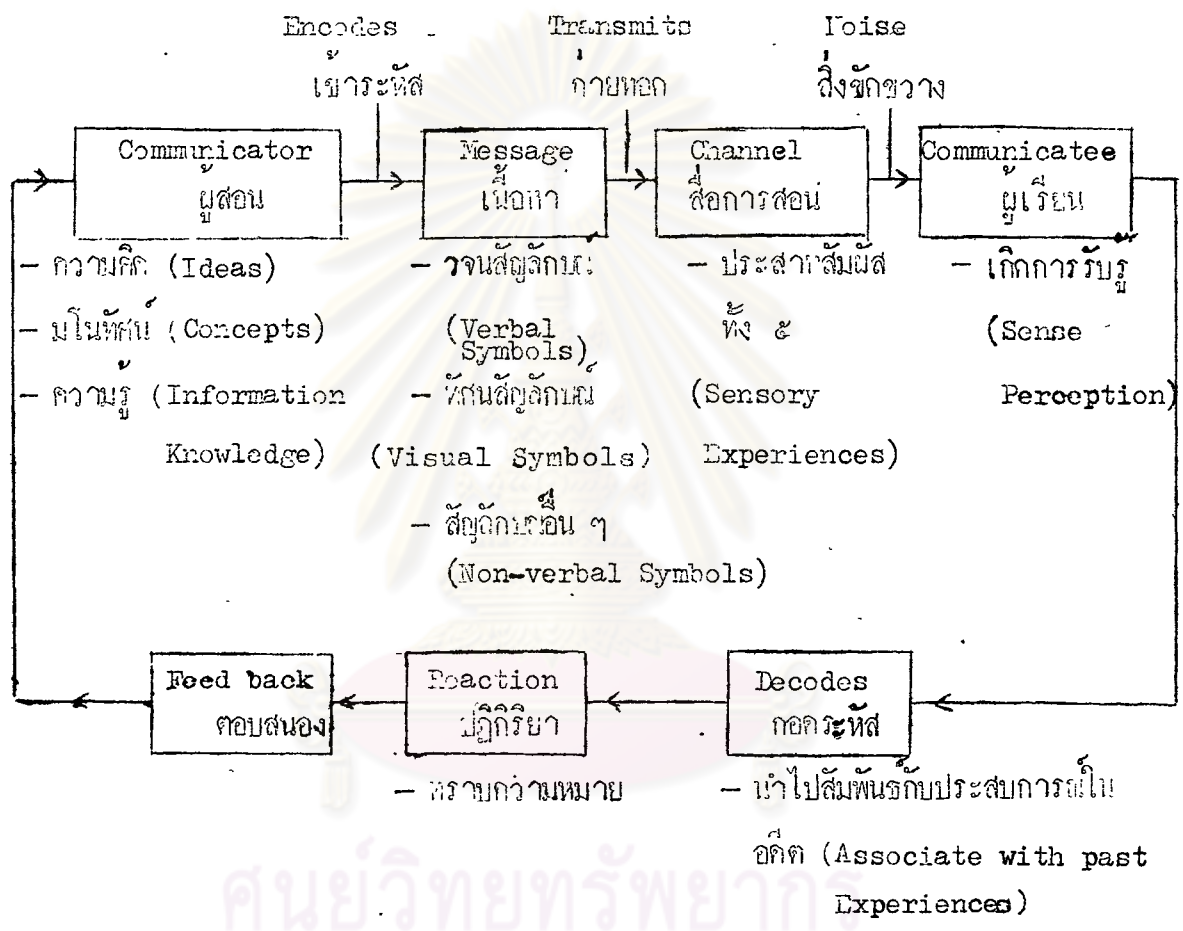
ในขบวนการเรียนการสอนวิชาใดก็ตาม จะต้องเกี่ยวข้องกับขบวนการสื่อความหมายทั้งสิ้น โดยผู้สอนทำหน้าที่เป็นผู้ถ่ายทอดข่าวสารหรือเนื้อหาผ่านทางตัวกลางหรือช่องทางซึ่งมีการใช้สื่อการสอนเข้าช่วยด้วย เพื่อให้ผู้เรียนได้รับข่าวสารหรือความรู้

¹ กานดา ณ ถลาง, "วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา" (วิทยานิพนธ์เสนอเพื่อพิจารณาการดำรงตำแหน่ง รองศาสตราจารย์วิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ วิทยาลัยวิชาการศึกษา, 2514), หน้า 10.

ไต่อย่างถูกต้องและมีความหมายมากที่สุด ดังจะเห็นได้จากไคอะแกรมที่ 1¹

ขบวนการสื่อความหมายในการสอนและการเรียน

(Process of Communication in Teaching and Learning)

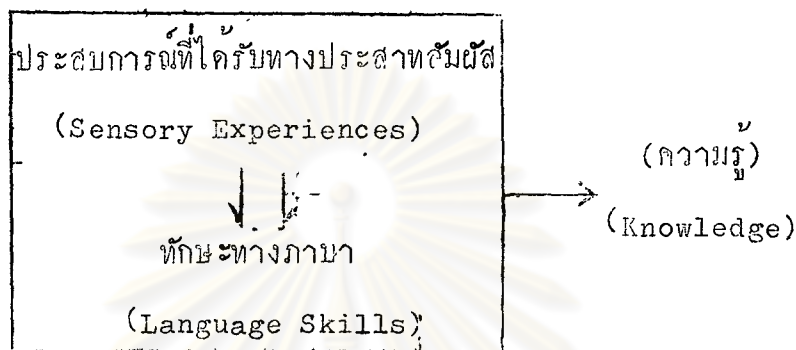

จากขบวนการสื่อความหมายในการเรียนการสอนดังกล่าว โคมินีเยส (Comenius) ได้เสนอแนวคิดในการเรียนการสอนซึ่งได้แก่ในปัจจุบันว่า ควรที่จะให้ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสให้มากที่สุดรวมกับการใช้ภาษา เช่น การสอนวิชาเนื้อหา (Content Subject) อันได้แก่ วิชาวิทยาศาสตร์ สังคมศึกษา ผู้เรียนจะได้รับ -

¹ สำเนา วราภรณ์, "Process of Communication in Teaching and Learning" (เอกสารประกอบการบรรยายในวิชา Research and Theory in Instructional Technology, แผนกวิชาโสตทัศนศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภาคปลาย, ปีการศึกษา ๒๕๕๔) (อัครสำเนา)

ความรู้โดยผ่านทางประสาทสัมผัส กับการใช้ทักษะทางภาษาร่วมด้วย ดังไดอะแกรมที่ 2¹

(2)

ฉะนั้นในการเรียนวิชาเนื้อหาทั้งหลาย ผู้เรียนจำเป็นต้องมีทักษะทางภาษามาก่อน เพื่อใช้เป็นเครื่องมือนำไปสู่ความรู้ความเข้าใจในวิชานั้น ๆ แต่ในการเรียนวิชาทักษะ (Skilled Subject) เช่น วิชาภาษาอังกฤษ ความสัมพันธ์ดังกล่าวจะเป็นไปในทางกลับกัน คือผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในสิ่งต่าง ๆ มาก่อน ร่วมกับประสบการณ์ที่ได้รับทางประสาทสัมผัส จึงจะทำให้ภาษาที่เรียนนั้นมีความหมายและเกิดความเข้าใจในการติดต่อสื่อสารด้วยภาษานั้น ๆ ได้ ดังไดอะแกรมที่ 3²

(3)

¹S. Pit Corder, "The Visual Elements in Language Teaching", Education Today : Language Teaching, (4th ed. Hongkong : Longman, 1972), ix. Introduction : Language in Learning.

²Ibid, ix.

เอม. เอ. เค. ฮัลลiday (M.A.K. Halliday) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาว่า "ในการเรียนภาษาทุกภาษาไม่ว่าจะเรียนอย่างไรแบบแผนหรือไม่มีก็ตาม จะต้องเกี่ยวข้องกับความหมายทั้งสิ้น เพราะเรื่องของภาษาเป็นเรื่องของพฤติกรรมที่มีความหมาย" (all Study and description of language, whether formal or contextual, is concerned with meaning since language is meaningful behaviour)¹

การเรียนทักษะทางภาษาไม่ว่าจะเป็นภาษาของตนเองหรือภาษาต่างประเทศก็ตาม พฤติกรรมทางภาษาจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อผู้เรียนมีประสบการณ์และความรู้อยากก่อน และนำมาสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางภาษานั้น ๆ (Linguistic Elements) มาร์ตินเน็ต (Martinet) กล่าวว่า องค์ประกอบทางภาษา เช่น คำ, วลี, เคียงหนัก เบา ฯลฯ จะไม่มีความหมายในตัวของมันเอง นอกจากจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมและสถานการณ์อันหนึ่งอันใดที่ทำให้เกิดความหมายขึ้น ดังตัวอย่าง คำว่า tender /tɛndə/ จะไม่มีความหมายใดแน่นอน นอกจากจะอยู่ในโครงสร้างประโยคต่อไปนี้

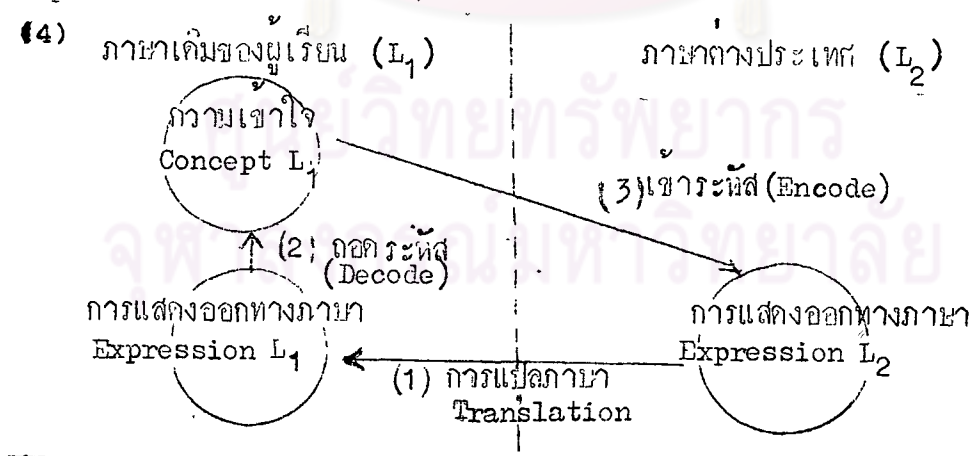
1. I shall tender my resignation.
2. His foot was rather sore and tender.
3. The cargo was loaded into a tender.²

¹M.A.K. Halliday, "Linguistique Générale et Linguistique Appliquée" Cited by S.P. Corder, "The Visual Elements in Language Teaching" (Hongkong : Longman, 1972), x.

²S.Pit Corder, "The Visual Elements in Language Teaching," Education Today : Language Teaching, 4th ed. Hongkong: Longman, 1972), citing Martinet, Elements of General Linguistics (London: Faber, 1964).

นอกจากองค์ประกอบทางภาษาจะมีความหมายเมื่ออยู่ในประโยคดังตัวอย่างข้างต้นแล้ว ยังขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ของผู้พูดและผู้ฟังในขณะนั้น อันได้แก่ สีหน้า ท่าทางของตัวผู้พูด บรรยากาศในสถานที่นั้น ประสบการณ์และความรู้ของผู้สนทนา ทั้ง 2 สิ่งนี้อาจเป็นหน่วยที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวภาษา (Non-linguistic Items) เข้าช่วยด้วย ผู้ฟังจึงจะมองเห็นความสัมพันธ์และแปลความหมายจากภาษาที่ได้ยินนั้นได้ง่ายขึ้น บลูมฟิลด์ (Bloomfield) จึงเสนอแนะการสอนภาษาว่า การสอนโดยให้ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสไว้มากที่สุด (Teaching Through the Senses) มิใช่สอนโดยให้ตัวภาษา (Teaching Through Language) คือการสอนศัพท์และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา นั้น ๆ แต่เพียงอย่างเดียว¹

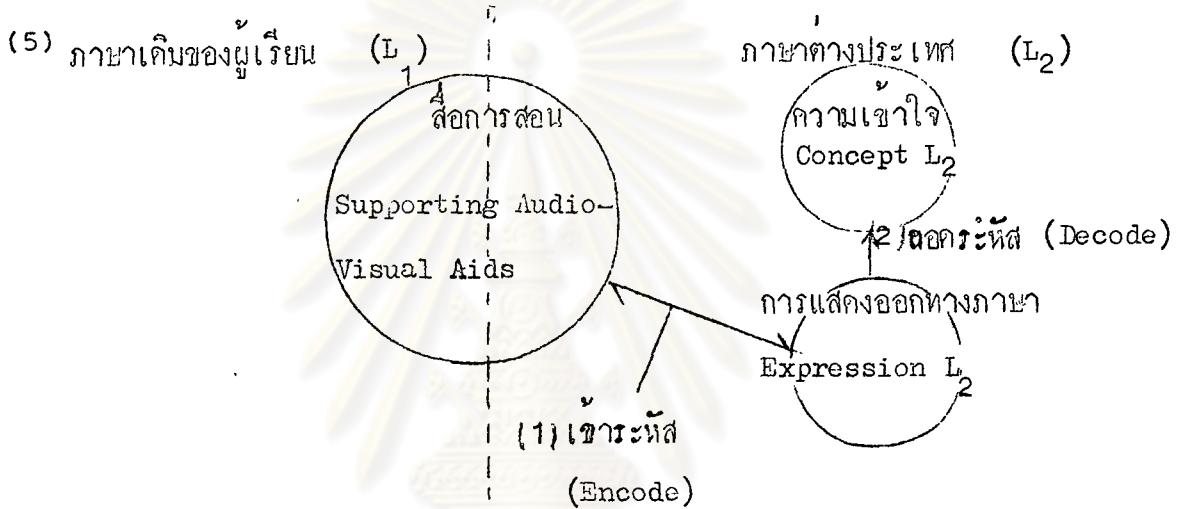
เดนนิส กิราด (Dennis Girard) กล่าวว่า การสอนโดยวิธีแปล (Grammar-translation Method) ดังสมัยก่อน ทำให้ผู้เรียนต้องเรียนรู้ความหมายของภาษาใหม่โดยผ่านทางภาษาเดิมของผู้เรียน ทำให้การสื่อสารต้องผ่านขั้นตอนถึง 3 ขั้นตอน และมีการแปลเป็นภาษาของตนเองก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจและแสดงออก (Verbal Expression) ทางภาษานั้น ๆ ได้ ดังโคอะแกรมที่ 4²

¹ Leonard Bloomfield, Language (New York: Allen & Unwin, 1935), p.98.

² Dennis Girard, Linguistics and Foreign Language Teaching, ed. R. A. Close (London: Longman Group, 1972), p.28.

ถ้าผู้เรียนเรียนภาษาจากสถานการณ์จริง โดยใช้ประสาทสัมผัสหลายทาง เช่น ทางหู ตา มือ ฯลฯ สัมพันธ์กับสัญลักษณ์ในภาษาใหม่ ผู้เรียนจะเข้าใจและสื่อสารกัน ได้ควยขึ้นตอนที่รวดเร็วกว่า โดยสามารถหลีกเลี่ยงการคิดและแปลเป็นภาษาเดิมของผู้เรียนลงได้ ดัง ไคอะแกรมที่ 5¹

ในการสอนภาษา ถ้าครูสอนโดยให้ผู้เรียนฟังจากครู, วิทยู, แผ่นเสียง หรือ เทป นับไควว่าเป็นการให้ประสาทสัมผัสทางหูเพียงอย่างเดียว ดังเช่นที่ใช้กันอยู่ในวิธีการสอนแบบไวยากรณ์-แปล (Grammar-translation Method) หรือการสอนโดยวิธีตรง (Direct Method) ในปัจจุบันได้มีการส่งเสริมวิธีสอนแบบโสตทัศน์ะ (Audio-Visual Method) คือการสอนที่ใช้กิจกรรมและเทคนิคการสอนทุกชนิดที่เน้นให้ผู้เรียนได้รับสัมผัสทั้งทางตาและหูพร้อม ๆ กัน (Integrated Audio-Vi Method) เช่น การใช้เทปซิงโครไนส์ (Synchronized Tapes) กับภาพในเครื่องฉายแบบต่าง ๆ การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา (Language Laboratory) ร่วมกับเครื่องฉาย การใช้สื่อมวลชน เช่น โทรทัศน์ เป็นต้นซึ่งอาศัยหลักการโดยสังเขป ดังนี้

¹ Ibid. p.29.

ก. ไม่สอนโครงสร้างทางภาษา แยกออกจากกัน แต่สอนพร้อม ๆ กันไป (Structural Combination) เช่น คำนเสียง (Phonology) คำกรุปประโยค (Syntax) และคำความหมายของคำ (Morphology) เป็นต้น

ข. ให้สอนทักษะการฟัง และการพูดก่อนทักษะอื่น ๆ

ค. ให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาใดก็ได้จนเป็นความเคยชิน (flexible) ก่อนที่จะสอนความรู้ด้านไวยากรณ์

ง. ใช้สื่อการสอนทางตา (Visual Materials) ช่วยในการจูงใจ และการแปลความหมาย โดยไม่ต้องอาศัยภาษาเดิมของผู้เรียน¹

การใช้วิธีการสอนแบบโฮสต์-ทัคนั้นจึงช่วยให้เกิดสภาพการณ์ที่มีความหมายต่อผู้เรียน โดยผู้เรียนลดภาระในการสร้างมโนภาพขึ้นเอง และลดความตึงเครียดในการแปลความหมายลงได้ จึงนำวิธีการนี้ไปใช้ในการฝึกทักษะในขั้นจำ (Receptive Skills) คือการฟังและการอ่านก่อนที่จะฝึกทักษะขั้นแสดงออก (Productive Skills) คือการพูดและการเขียนต่อไป²

จากแนวคิดในเรื่องขบวนการสื่อความหมายและวิธีการสอนภาษาอังกฤษดังกล่าวมา ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจเป็นพิเศษในการผลิตและใช้สื่อการสอนที่เหมาะสมในการนำไปช่วยฝึกทักษะความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะกับผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาน้อย การนำสไลด์เทปเสียงมาใช้ในการฝึกทักษะในขั้นนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสช่วยความเข้าใจในการฟังได้ในเวลาเดียวกัน นอกจากนี้ สไลด์เทปเสียงยังเป็นสื่อการสอนที่ผู้สอนสามารถผลิตขึ้นใช้เองได้ สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายน้อยกว่าสื่อแบบอื่นที่ต้องการการลงทุนมากกว่า เช่น การใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษา

¹Ibid., p. 19.

²George E. Smith and M. Philip Leamon, Effective Foreign Language Instruction in the Secondary School (N.Y.: Prentice-Hall, Inc., 1969), p. 24.

ภาพยนตร์และโทรทัศน์ เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่าชุดสไลด์เทปเสียงที่ผลิตขึ้นเพื่อใช้ฝึกทักษะความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษจะเป็นประโยชน์ต่อการสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้อยู่ในระยะเริ่มต้นเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีส่วนจูงใจในการเรียนและทำให้ผู้เรียนเกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษต่อไปด้วย นอกจากนี้การค้นคว้าวิจัยในการนำเอาสื่อทางตาและหูมาใช้เพื่อช่วยฝึกทักษะการฟังภาษาอังกฤษ ยังไม่มีผู้ใดทำมาก่อนในประเทศไทย นอกจากในต่างประเทศ จึงทำให้ผู้วิจัยเกิดแรงจูงใจที่จะศึกษาในเรื่องนี้เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้อื่น ๆ ได้ทำการวิจัยให้กว้างขวางต่อไป ดังที่วิลเลียม เอ็น ลอค (William N. Locke)¹ ได้กล่าวไว้ว่าปัจจุบันแม้ว่าการใช้ของปฏิบัติการทางภาษาจะใช้เครื่องบันทึกเสียงกันเป็นหลักใหญ่ก็ตาม แต่ยังไม่มีการให้ความสนใจในการนำสื่อชนิดอื่นมาใช้รวมด้วยเท่าที่ควร เช่น ภาพยนตร์ สไลด์ ฟิล์มสตริป หรือการใช้ภาพในลักษณะอื่นเพื่อช่วยความเข้าใจในการฟัง (To Enrich the Auditory) และควรจะมีแนวโน้มในการใช้สื่อดังกล่าวในการสอนการฟังภาษาอังกฤษต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างบทเรียนสไลด์เทปเสียง สำหรับสอนทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ (Aural Comprehension) ในวิชาภาษาอังกฤษ ระดับประโยควิชาสี่พหุชั้นสูงปีที่ 1 ในวิทยาลัยทั่วไป
2. เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยการฟังจากการสอนโดยใช้สไลด์เทปเสียง กับการสอนโดยใช้เทปเสียง

¹ William N. Locke, "The Future of Language Laboratories," Teaching English as a Foreign Language. ed. by Harold B. Allen and Russell N. Campbell (2nd ed. New York : McGraw-Hill, 1969), p. 168.

สมมุติฐานของการวิจัย

1. ชุดบทเรียนสไลด์เทปเสียงสำหรับสอนทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจใน \ วิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับ ปวส.ปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเพาะช่าง ที่สร้างขึ้นสามารถนำไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้ได้
2. นักเรียนสามารถเข้าใจภาษาอังกฤษด้วยการฟังโดยใช้สไลด์เทปเสียง ดีกว่าการใช้เทปเสียง

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้วางขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. บทเรียนที่สร้างขึ้น เป็นการสอนทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ (Aural Comprehension) โดยใช้เนื้อหาภาษาอังกฤษ คำศัพท์ (Vocabulary) โครงสร้าง (Structures) มโนทัศน์ (Concepts) และการสร้างบริบท (Contextualization) ภายในระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษ ระดับชั้น ม.ศ.3 - ม.ศ. 6 มีจุดประสงค์ในการสอนเพื่อให้ให้นักศึกษามีทักษะในการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวัน
2. ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนประโยควิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขตเพาะช่าง ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2521 จำนวน 60 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 30 คน กลุ่มทดลองสอนโดยสไลด์เทปเสียงและกลุ่มควบคุมสอนโดยใช้เทปเสียง
3. การทดลองเปรียบเทียบความเข้าใจในการฟัง ได้กระทำในห้องเรียนและเวลาเรียนภาษาอังกฤษตามปกติสัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ตอน รวมชุดบทเรียนที่ใช้ในการทดลองทั้งหมด 5 ตอน การใช้เวลาในแต่ละครั้งเป็นดังนี้
 - 3.1 เวลาที่ใช้เตรียมคิดตั้งอุปกรณ์ อธิบายวิธีการตอบแก่ผู้เรียน ประมาณ ครั้งละ 10 นาที

3.2 เวลาที่ใช้ในการฟังบทเรียนตอนละประมาณ 20 - 25 นาที

4. ในการวิเคราะห์ผลการวิจัย จะไม่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างเพศ ความสนใจ พื้นฐานทางเศรษฐกิจ สังคม อารมณ์ วิชาเอกเฉพาะสาขาของผู้เรียน ตลอดจนวิธีสอนภาษาอังกฤษที่นักศึกษามาก่อนเคยเรียนมา

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้วิจัยถือว่า ตัวอย่างประชากรที่สุ่มมาเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ยเท่าเทียมกัน โดยการสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์และการศึกษานานาชาติ (Matched by pair) โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาในภาคต้นปีการศึกษา 2521

2. ผู้วิจัยถือว่า ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลองมีระดับสติปัญญา ไม่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. บทเรียนสไลด์เทปเสียง ที่สร้างขึ้นจะช่วยสนับสนุนวิธีการสอนแนวโสต-ทัศน์ (Audio-Visual Method) ในการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนไทย ในโรงเรียนและวิทยาลัยที่ยังไม่สามารถลงทุนเพื่อการใช้สื่อการสอนแบบอื่นได้

2. ผลการวิจัยจะช่วยให้มีการนำแนวคิดนี้ไปสร้างบทเรียนเพื่อการสอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยและระดับชั้นอื่น ๆ ต่อไป

3. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยท่านอื่น ๆ ได้ทดลองและวิจัยสื่อการสอนที่ใช้ในการสอนภาษา ให้มีประสิทธิภาพและใช้หลักการโสต-ทัศน์ะมากขึ้น

4. บทเรียนสไลด์เทปเสียงที่ใช้ในการทดลอง คาดว่าจะนำไปใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาใน ระดับที่ใดก็ได้

แผนงานการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วางแผนในการวิจัยเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดปัญหา วัตถุประสงค์และขอบเขตของการวิจัย เพื่อกำหนดการวิจัยให้
เป็นไปตามวัตถุประสงค์และขอบเขตที่กำหนด
2. ศึกษาหลักสูตร เนื้อหา และพื้นฐานของผู้เรียนในวิชาภาษาอังกฤษ
3. ศึกษาคนควาเกี่ยวกับการสร้างชุดสไลด์ทေးเสียง การสร้างแบบทดสอบ เพื่อ
ฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ ศึกษาเอกสารและสำรวจการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ทั้งในประเทศ
และต่างประเทศ
4. สร้างชุดบทเรียนสไลด์ทေးเสียง และแบบทดสอบความเข้าใจในการฟัง และ
ปรึกษาอาจารย์ผู้ควบคุมการวิจัยในการตรวจและแก้ไขปรับปรุงบทเรียน และแบบทดสอบที่สร้าง
ให้ดียิ่งขึ้น
5. ทำการคัดเลือกตัวอย่างประชากรตามเกณฑ์ ที่วางไว้
6. กำหนดการทดสอบความแม่นยำและหาทัศนความยากง่ายและอำนาจจำแนกของ
แบบทดสอบกับนักศึกษาที่มีลักษณะ เหมือนตัวอย่างประชากร เพื่อให้เครื่องมือที่ใช้ทดลองมีความ
เชื่อถือได้
7. ประเมินผลชุดบทเรียนสไลด์ทေးเสียง โดยผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อทราบขอบกพร่อง
8. ทำการทดลองชั้นหนึ่ง คอหนึ่งกับนักศึกษาที่มีลักษณะ เหมือนตัวอย่างประชากร
ตรวจสอบผลและแก้ไขขอบกพร่อง

9. นำไปทดลองกลุ่มเล็กกับนักศึกษาที่มีลักษณะเหมือนตัวอย่างประชากร 10 คน ตรวจสอบผลและนำข้อเสนอแนะจากผู้เรียนมาปรับปรุงบทเรียนสไลด์เทปเสียง เป็นครั้งสุดท้าย
10. ทำการทดลองจริง เพื่อเก็บข้อมูล
11. วิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัยโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยโดยใช้คะแนนที (t-test) ในแบบบรรยายประกอบตาราง

นิยามของคำต่าง ๆ ที่ใช้ในการวิจัย

ทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจ (Aural Comprehension Skill) คือ ทักษะการฟังที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจความหมายของเรื่องราวที่ได้ยินได้ในทันที

แบบฝึกหัดการฟังเพื่อความเข้าใจ (Aural Comprehension Drills) คือ แบบฝึกหัดที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเสียง คำศัพท์ โครงสร้างทางภาษาในขอบเขตของมโนทัศน์ (Concept) ที่ผู้เรียนเคยผ่านมาแล้วหรือกำลังเรียนอยู่ โดยใช้เสียงของครูผู้สอนหรือเจ้าของภาษาเอง หรือโดยการอัดเสียงลงในเทป

การสร้างบริบท (Contextualization) คือ การสร้างข้อความทางภาษาขึ้นมาประกอบกวดเนื้อหาทางภาษาที่กำหนด เพื่อใช้ฝึกทักษะการฟัง

เทปเสียง (Audio - Tapes) คือ เทปแบบคาสเซต (Cassette) ซึ่งใช้บันทึกเสียงทั้ง 2 ด้าน มีขนาดความยาวต่าง ๆ กัน

สไลด์เทปเสียง (Audio - Visual Tapes) คือ การทำภาพจากสไลด์และเสียงจากเทปให้สัมพันธ์ (Synchronized) โดยใช้เครื่องซินโครคอร์เคอร์ (Synchrocorder) ต่อเข้ากับเครื่องฉายสไลด์และเครื่องเล่นเทป ขณะใช้ภาพสไลด์ที่ปรากฏบนจอฉายภาพ จะมีเสียงจากเทปออกมาสอดคล้องกับภาพ และมีการเปลี่ยนภาพไปตามสัญญาณเสียงในเทปได้โดยอัตโนมัติ

ระดับปริญญาตรีชั้นสูงปีที่ 1 คือ การศึกษาด้านวิชาชีพในชั้นอุดมศึกษา โดยใช้เวลาศึกษาต่อจากรดับปริญญาตรีพ (ปวท.) อีก 2 ปี ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา
ทั่วไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย